

ВЪРНИЯТЪ ПЖТЪ

Малката газена лампа едва мъждукаше, защото сиромашката ржка се бѣ побояла да вдигне фитила по-високо. Жълтото езиче на пламъка не можеше да разкъса тъмнината въ малката стаичка. Неговиятъ треперенъ свѣтликъ огрѣваше само бедното легло, върху което лежеше младъ мъжъ.

Той не спѣше. Наистина, очитѣ му бѣха затворени, но между веждитѣ му лежеше дълбока гънка, която минаваше презъ високото му открито чело.

— Ухъ...

Мъжътъ се опита да свие крака си и простена отъ болка. Тогава отъ найтъмния жгълъ на стаята се размърда купъ дрипи, и една стара жена се приближи до леглото.

— Какво рече? — запита жената на срѣбски.

— Нищо, — отговори мъжътъ. Ако има малко вода...

— Вода има, синко, — кротко отвърна жената, и побърза да поднесе до устнитѣ му зелената стомна. Сърдцето ѝ потръпна отъ радостъ, че болниятъ не поиска нѣ-

що за ядене. Защото въ бедната ѝ хижа нѣмаше троха хлѣбъ. Докато не бѣ прибрала този момъкъ, тя изкарваше прехраната си, като просѣше милостиня изъ покрайнитѣ на Бѣлградъ. А сега трѣбваше да се грижи за него и не можеше да излиза отъ къщи. Трѣбваше да бди за госта си, защото

знаеше, отъ какво е боленъ. Преди три дни той бѣше се вмѣкналъ въ хижата ѝ и бѣ падналъ безъ свѣстъ на прага. Тя съ немошнитѣ си ръце сама го бѣ довлѣкла вътре и бѣ го сложила на леглото. Когато момъкътъ дойде на себе си, тя го запита:

— Отъ гдѣ си избѣгалъ, синко?

— Отъ калето. Бихме се съ труцитѣ и ги прогонихме. Ранеха ме въ крака. После пандуритѣ искаха да изловятъ насъ — легионеритѣ...

— Ти бѣлгаринъ ли си?